

Ό,τι αναβλήθηκε ή εμποδίστηκε από το 2010, πάλι μπροστά μας.

Οι μηχανισμοί εξουσίας στην χώρα μας έχουν κατορθώσει μετά από πολλά χρόνια κοινωνικού κομφορμισμού να έχουν τον απόλυτο έλεγχο στις εξελίξεις. Το μεγαλείο της διαπλοκής, πανταχού παρόν, σε όλες τις κλίμακες της καθημερινότητας, όπως αυτό που περιγράφεται στις σελίδες των εκθέσεων των κ.κ. Σούρλα και Ρακιντζή ή βιώνεται στις συγκρούσεις των δρόμων, όπου δεν μπορείς να ξεχωρίσεις τον αστυνομικό από τον κουκουλοφόρο, όταν καίνε περιουσίες ή ζωές.

Το μέγα ατόπημα των δανειστών και της τρόικα δεν ήταν τόσο οι εξωπραγματικές οικονομικές προβλέψεις από το μνημόνιο του 2010 μέχρι και το μεσοπρόθεσμο 2015-2018, όσο η απροθυμία τους να αντιμετωπίσουν αυτές τις σχέσεις διαπλοκής, που ήταν και παραμένουν η βασική αιτία οπισθοδρόμησης της χώρας, αλλά και του κοινωνικού κομφορμισμού.

Εκ του αποτελέσματος, η τρόικα βρέθηκε να συμπλέει, ανεχόμενη κατά συρροήν σε όλες τις μέχρι τώρα αξιολογήσεις του προγράμματος, τους μηχανισμούς διαπλοκής στην κυβέρνηση, τις τράπεζες, τα ΜΜΕ, την Διοίκηση, τις «αποκρατικοποιήσεις» κλπ.

Αποδέχτηκαν την επιλογή της διάλυσης του ιδιωτικού τομέα ως τον μόνο εφικτό τρόπο, με βάση τα δεδομένα της εγχώριας διαπλοκής, για να εξασφαλίσουν την επιστροφή των δανεικών και βεβαίως να συνεχίσουν και εκείνοι τα δικά τους δωροδοκούμενα «business» as usual.

Παρότι εξαρχής ο τόπος χρειαζόταν δύο απλές, καθαρές και παράλληλες διαδικασίες:

(1) Τόνωση της ανταγωνιστικότητας με χαμηλούς φορολογικούς συντελεστές και

πάταξη της ολιγαρχικού τύπου κρατικοδίαιτης επιχειρηματικότητας και της φοροδιαφυγής / φοροαποφυγής με ενθάρρυνση / έλεγχο των ηλεκτρονικών συναλλαγών και έμφαση στον μεγάλο πλούτο.

(2) Ριζική αναδιάρθρωση του δημόσιου τομέα και του ασφαλιστικού συστήματος, άμεσα από το 2010, με αξιολόγηση όλου του προσωπικού από ανεξάρτητη Αρχή, καθολική εφαρμογή του ενιαίου μισθολογίου και κατάργηση όλων των πρόωρων συνταξιοδοτήσεων.

Αυτές οι δύο κατευθύνσεις δεν θα ήταν μόνο οικονομικά αποτελεσματικές, αλλά θα έδιναν νόημα και περιεχόμενο σε μια εθνική προσπάθεια απεγκλωβισμού από την μακροχρόνια εξάρτηση και επίσης την βάση για την αξιοποίηση των καλύτερων δυνατών υλικών και έμπυχων δυνάμεων του τόπου.

Ωστόσο από το 2010 μέχρι σήμερα ποτέ δεν δόθηκε από την εξουσία, εγχώρια ή ξένη, η πραγματική αίσθηση αυστηρότητας του «επείγοντος» και του «εκτάκτου», άρα και η αναβάθμιση της συνείδησης των πολιτών σε κίνημα διαταξικό και διακρατικό.

Κίνημα διαταξικό, διότι για να βγούμε από το αδιέξοδο έπρεπε όλοι να συνδράμουν ανάλογα με τις δυνάμεις τους. Αντίθετα, οι μικροί συνολικά και οι μεσαίοι σχεδόν καθολικά εξαφανίστηκαν, ενώ οι μεγάλοι συνεχίζουν το «business» as usual.

Κίνημα διακρατικό, διότι παρότι η Γερμανία συμπεριφέρεται ως να μην την αφορά, ο οικονομικός αποδεκατισμός του Νότου είναι πρόβλημα συνολικά της ευρωζώνης και σαν τέτοιο είτε θα λυθεί, είτε σαν άλυτο θα οδηγήσει στην διάλυσή της, απέναντι στον ανταγωνισμό της Ανατολής.

Η τρόικα συνέπλευσε με τις κυβερνήσεις πάνω στα νερά ενός εφησυχαστικού και αποπροσανατολιστικού κοινωνικού κομφορμισμού και η όλη προσπάθεια, που στην ουσία την επωμίστηκαν μόνο τμήματα του πληθυσμού, υποβαθμίστηκε στο επίπεδο αλλεπάλληλων λογιστικών καιροσκοπικών διορθώσεων, χωρίς ξεκαθάρισμα της διαπλοκής, χωρίς όραμα και εντέλει αποτέλεσμα.

Για παράδειγμα, αυτά τα 4 χρόνια, σε κανένα μνημόνιο και κανένα κρατικό προϋπολογισμό δεν υπήρξε προαπαιτούμενο ή προϋπολογισμένο ένα συγκεκριμένο ποσό είσπραξης από την φοροδιαφυγή/φοροαποφυγή του μεγάλου πλούτου. Η

υπόθεση [των Luxleaks](#), όπως και η πρόσφατη [Έκθεση του ΟΟΣΑ](#) για τις δωροδοκίες είναι μόνο δύο εύγλωττες απαντήσεις για αυτές τις «παραλείψεις» τρόικα και κυβέρνησης.

Αλλά τελικά, ό,τι αναβλήθηκε ή παρεμποδίστηκε από το 2010 μέχρι σήμερα, το βρίσκουμε σαν χώρα και σαν ευρωζώνη πάλι μπροστά μας. Όλα τα αλλεπάλληλα «pending» και «not observed» των υπογραφέντων, όπως και τα «άγραφα» χάριν πολιτικών και οικονομικών ισορροπιών και σκοπιμοτήτων.

Είναι φανερό ότι ούτε η τρόικα, όπως μέχρι σήμερα την γνωρίσαμε, ούτε οι κυβερνήσεις-προϊόντα πολιτικών και κερδοσκοπικών ισορροπιών, μπορούν να ανταποκριθούν στο αίτημα για δικαιοσύνη και κοινή προσπάθεια. Αλλά ούτε και η σημερινή μέση συνείδηση στην κοινωνία.

Από τον βουλευτή που δείχνει έτοιμος «από καιρό» να δώσει ή και να πάρει όσα-όσα για να κρατήσει έναν υπέρογκο μισθό και ένα κραυγαλέο αφορολόγητο, μέχρι τον απλό πολίτη που πιστεύει ότι μια εναλλαγή ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ θα διαλύσει μαγικά όλα αυτά τα φορτία που αθροίζονται στους ώμους του τα τελευταία 4 χρόνια.

Εδώ που φτάσαμε, το αντιφατικό είναι, ότι χωρίς κοινωνική έκρηξη είναι αδύνατον να γίνουν αποδεκτές οι αναγκαίες αλλαγές για το μέλλον του τόπου, οι οποίες όμως ταυτόχρονα ξεπερνούν τις αντοχές της μέσης πολιτικής συνείδησης. Ακόμα και τα συμφέροντα παιδιού και γονιού εμφανίζονται αντιφατικά.

Πιστεύω ότι μετά την απομυθοποίηση της εκλογής ΠτΔ ως μέσου πολιτικής σταθερότητας και της κυβερνητικής εναλλαγής σε μια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ ως μέσου πολιτικής αλλαγής, θα μπουν μπροστά, για πρώτη φορά μετά την μεταπολίτευση, οι μηχανές της κοινωνικής συνειδητοποίησης για το «ποιοι είμαστε και πού πάμε» και θα εμφανιστούν πολιτικές δυνάμεις, που θα έχουν **το κύρος και την ανεξαρτησία να διαπραγματευτούν με επίσης πιο ώριμες και συνειδητοποιημένες ξένες δυνάμεις για την τύχη του καπιταλισμού και της δημοκρατίας, στην Ευρώπη και τις ΗΠΑ.**

Δ. Τρικεριώτης ([Follow on Twitter](#))